

■ Культурная правінцыя

Бялынічы на «Калоне славы»

У раённым цэнтры працуе выстава вядомага беларускага мастака Віктара Альшэўскага

Культура мае вытокі, і для творчых людзей яна пачынаецца з малой радзімы. Віктар Альшэўскі нарадзіўся ў вёсцы Вугольшчына на Бялыніччыне, і свой творчы шлях пачаў з малюнка рыцара на сцяне хаты. Сёння ён — прафесар, кіраўнік Цэнтра сучасных мастацтваў, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі Беларусі. Аднак са сталіцы мастак часта вяртаецца ў родныя мясціны, каб падзяліцца творчымі здабыткамі і натхніцца на новыя.

— Культура заўсёды пачынаецца з правінцыі, — упэўнены Альшэўскі. — Вялікія гарады, якія выраслі, часам разбураюць нейкія філасофскія настроі. Той, пра які мы гаворым — ад зямлі.

Бялыніцкі раённы мастацкі музей імя Вітольда Бялыніцкага-Бірулі прадставіў творы земляка, аб’яднаныя пад назвай «Калона славы». Выстава прысвечана 60-годдзю Віктара Альшэўскага.

— Мастакі вяртаюцца дадому, да роднага парога, каб паказаць вынікі сваёй працы, — сказаў на адкрыцці намеснік старшыні Магілёўскага аблвыканкама Валерыі МАЛАШКА. — Карціны Альшэўскага нібыта пракладаюць масток паміж мінулым і будучыняй, і будучыня гэтая прыемная.

На выставе ў Бялынічах — больш за два дзясяткі мастацкіх палотнаў. На «Калону славы» пастаўлены нацыянальныя і культурныя каштоўнасці краіны. Творы маюць свой пазнавальны стыль: новыя формы падкрэсліваюць сутнасць. Тут ёсць і карціны, якія Віктар Альшэўскі падарыў раённаму музею: напрыклад, «Канверт для Бялыніч» з выявай Вітольда Бялыніцкага-Бірулі, якога мастак называе «святлом, за якім заўсёды ішоў».

— Бялынічы і мая радзіма заўсёды знаходзяцца на калоне славы: яны натхняюць мяне і даюць магчымасць для стварэння новых твораў, — сказаў мастак. — А ўвогуле, кожны з нас павінен на гэтую калону славы ствараць нешта новае, сваё адметнае, што будзе з’яўляцца часткай нашай культуры.

Юбіляра ў Бялынічах віншавалі, рабілі падарункі. Вылучыліся дары Цяхцінскага сельсавета, дзе месціцца родная вёска Віктара Альшэўскага: кошык чырвоных спелых яблыкаў і журавіны з мясцовага лесу. А народны ансамбль «Журавінка» выканаў вясёлыя прыпеўкі пра землякоў. У тым ліку і пра самога мастака. Мастак выказаў удзячнасць землякам і ўсёй Магілёўшчыне, таму што лічыць яе «самым прыгожым і самым шчырым краем».

— Калі ў мяне негатыўны настрой, я знаходжу ў карцінах Альшэўскага пазітыв, гэта самае галоўнае. І калі ён прывозіць свае работы, то ў іх ён нясе сваю цеплыню, — прызнаўся начальнік галоўнага ўпраўлення ідэалагічнай працы, культуры і па справах моладзі Магілёўскага аблвыканкама Анатоль СІНКАВЕЦ.

Урэшце Віктар Альшэўскі загасіў свечкі на імянінным торце і... адразу ўсім расказаў пра сваё вялікае жаданне:

— Я загадаў, каб у Бялынічах стварылі вялікі музей, якім ён і павінен быць на радзіме такога мастака, як Бялыніцкі-Біруля, — сказаў юбіляр. — І каб сабралі там самыя лепшыя творы мастакоў, якія нарадзіліся на Бялыніччыне.

Няхай спраўдзіцца такое добрае жаданне!

Ілона ІВАНОВА. Фота аўтара. Бялынічы.

■ 3 адкрытай душой

МУЗЫКА ЯК ЦУД

Лепшы скрыпач свету на найвыдатнейшым інструменце іграў у Мінску дабрачынны канцэрт

На закрыцці фестывалю Юрыя Башмета выступіў скрыпач Максім Венгераў. І гэта сапраўды цуд! Асабліва, калі чуеш, як у руках майстра жыве інструмент, распавядае гісторыі жыцця іншых і дорыць жыццё.

Дорыць жыццё нават літаральна. Таму што ў адзін са сваіх вольных вечароў у Мінску скрыпач даў дабрачынны канцэрт у падтрымку дзяўчынкі, якая пакутуе на анкалогію.

13-гадовая Марына Ласкутова прыехала на лядзенне ў Беларусь з Украіны: юная гімнастка знайшла разуменне і жаданне дапамагчы ў сваіх калег з іншай краіны (чаго не было на радзіме). Яна лячылася ў Кіеве, але не вельмі паспяхова, працяг лячэння ад раку параілі праходзіць у анкалагічным цэнтры ў Беларусі. Сям’я Марыны звярнулася па падтрымку да Ірыны Ляпарскай і беларускай Федэрацыі мастацкай гімнастыкі. Нашы гімнасткі адгукнуліся на крык аб дапамозе: кожная з секцый па мастацкай гімнастыцы пастаралася зрабіць свой ўнёсак, і нават біятланістка Дар’я Домрачава падтрымала. І калі ўзнікла магчымасць звярнуцца да людзей праз мастацтва, яе скарысталі найлепшым і цудоўным чынам, зладзіўшы асобны дабрачынны канцэрт напрыканцы фестывалю Юрыя Башмета.

Гэта было вельмі кранальна: вялікі музыкант Максім Венгераў, які адгукнуўся на прапанову, звяртаўся са сцэны менавіта да Марыны і яе мамы, якія са шпіталь прыехалі на канцэрт. Насамрэч Венгерава чакалі на фестывалі Башмета некалькі гадоў, і толькі сёлета музыкант знайшоў акенца ў сваім шчыльным графіку — не, нават шукаў знарок. Відаць, гэта быў лёс, які яго прывёў сюды дзеля нейкай вышэйшай мэты.

Максім Венгераў іграў вельмі прыгожую і рамантычную музыку, за якой адчувалася надзея:

— Я вельмі шчаслівы быць у Беларусі, у Мінску. У свядомым узросце я першы раз наведваю сталіцу Беларусі, але бываў тут дзіцем 9-10 гадоў. У мяне былі толькі добрыя ўспаміны пра гэты цудоўны горад. Цяпер я яго адкрыў наноў. Рады ўдзельнічаць у 8-м міжнародным фестывалі Юрыя Башмета. Для мяне вельмі хвалюючы момант, што я меў магчымасць дапамагчы дзяўчынцы Марыне Ласкутовай. Гэта наш сціплы ўнёсак у адно жыццё. Сапраўды, музыка здольная дапамагць. І кожны раз, калі мы дапамагаем некаму, мы дапамагаем у першую чаргу сабе, сваёй душы.

— Ці бывалі яшчэ такія сітуацыі, калі вам «з колаў» даводзілася прымаць рашэнне аб канцэрце дзеля добрай справы?

— Я іграю пэўную колькасць канцэртаў на карысць дабрачыннасці для шматлікіх арганізацый. У мяне ёсць

Пасля прамянёвай тэрапіі Марыне спатрэбіцца вельмі дарагое лячэнне. Для дабрачынных ахвяраванняў адкрыты рахунак: «АСБ Беларусбанк», філіял № 614/ 143, рахунак дазапатрабавання № 01022400, атрымальнік Ласкутоў Анатоль Анатольевіч.

устаноўка жыццёвая і чалавечая: аддай дзесяціну. Калі Бог табе дае — аддай нешта з таго іншым. Мне вельмі пашчасціла, што я стаў музыкантам: увесь час судакранаюся з цудамі. Музыка — гэта цуд, чараўніцтва. Музыка ўвесь час дае мне шмат магчымасцяў сустракацца з людзьмі, знаёміцца, даведвацца пра іх. Таксама я з’яўляюся паслом добрай волі «ЮНІСЕФ». Гэтая пасада дазваляе мне ездзіць па ўсім свеце і іграць для дарослых і дзяцей не толькі ў цывілізаваных краінах, але і там, дзе класічную музыку, можа быць, ніколі не чулі: у Тайландзе, адразу пасля вайны ў Босніі і Герцагавіне, ва Угандзе, у Судане. Мая місія — іграць для дзяцей. І тое, што ў Мінску ёсць магчымасць дапамагчы адной дзяўчынцы

— насамрэч працяг маёй жыццёвай устаноўкі. Мая мама 20 гадоў была дырэктарам дзіцячага дома. У дзіцячым доме яна арганізавала музычную школу, любоў да дзяцей перадалася мне. Я захоўваю нашы сямейныя традыцыі. Хачу ў гэтым свеце зрабіць свой сціплы ўнёсак. Я вельмі шмат іграў дабрачынных канцэртаў. Аднойчы мы таксама збіралі на аперацыю канкрэтнаму чалавеку, спартсмену ў Славеніі. Вельмі важна разумець: адна душа — гэта Сусвет. Спадзяюся, што Марына

Ласкутова стане вельмі шчаслівай дзяўчынкай. І калі вырасце, то проста забудзе, што з ёй адбылося.

— Для скрыпача важна, з якім інструментам ён суіснуе. Як вы шукалі сваю скрыпку?

— Кажуць, што смычок — гэта працяг правай рукі, скрыпка — натуральны працяг і частка душы скрыпача, тут павінна быць гармонія. Часам інструмент цудоўны і музыкант таксама выдатны, але разам яны не могуць суіснаваць. Такое бывае. Я іграў на шмат якіх інструментах — і першакласных, і геніяльных: Страдывары, Гварнеры і іншых. Але па-сапраўднаму здарніўся з інструментам, які належаў легендарнаму французскаму скрыпачу Рудольфу Крэйцару. На ім планавалася выкананне «Крэйцарвай санаты». Гэта легендарны інструмент. Мне вельмі пашчасціла, што ў 1998 годзе я набыў яго на аўкцыёне «Крысціс» у Лондане. І хоць у мяне ёсць іншыя інструменты, але з таго часу на інструменце Страдывары я іграю большую частку сваіх канцэртаў. Што самае цікавае, як класічны музыкант я маю шчаслівую магчымасць не толькі прыносіць у залы мастацтва і выконваць музыку, якая была створана 2, 3 ці 4 стагоддзі таму, але і прыношу інструмент-легенду. Гэта падзея ў першую чаргу для мяне, і думаю, што і для публікі таксама.

— Вас тры гады запрашалі ў Мінск на фестываль, толькі сёлета дачакаліся. Але куды накіроўваецца пасля?

— Мяне чакае сям’я — дачка, жонка. Далей канцэрт у Ізраілі, а потым вялікае турнэ па Еўропе з польскім камерным аркестрам, у асноўным у Германіі, таксама будучы Лондан, Парыж, Брусель, Антверпен.

— Вы захоўваеце свой графік — 150 канцэртаў за год?

— 150 канцэртаў няма. Пажыць жа таксама хочацца...

Ларыса ЦІМОШЫК.

■ Святлафор

Тры разы за рулём «ПАД МУХАЙ»

Маладога вадзіцеля, які любіў ездзіць у нецвярозым стане, урэшце арыштавалі.

— Гэты 23-гадовы хлопец першы штраф — 27 базавых велічынь — за кіраванне аўтамабілем у стане алкагольнага ап’янення атрымаў у лютым. У красавіку зноў папаўся супрацоўнікам ДАІ падчас язды ў нецвярозым стане. Яму дадаткова быў прызначаны штраф — ужо 70 базавых велічынь, а таксама на пяць гадоў яго пазбавілі права кіравання аўтамабілем, — расказаў Святлана РАМАНОЎСКАЯ, намеснік пракурора Мёрскага раёна.

Але і на гэты раз грамадзянін правільных захадаў не зрабіў. Выпіўшы дома піва, хлопец вырашыў пракаціцца. І непагашаная судзімасць не спыніла. Рэцыдывісту прызначылі ў якасці пакарання арышт на тры месяцы і яшчэ на пяць гадоў пазбавілі права садзіцца за руль транспартнага сродку.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

ЗА РУЛЬ ПАСЛЯ ВЯСЕЛЛЯ

Жыхар Іванава гуляў на вяселлі ў іншым горадзе з усёй сям’ёй. І як высветлілася, ні ў чым сабе не адмаўляў. Затым ён пасадзіў у машыну чатырох непаўналетніх дзяцей, сеў за руль і паехаў. На дарозе пад Кобрынам яго спынілі супрацоўнікі ДАІ, абследаванне паказала 2,4 праміле алкаголю ў крыві. Ці навучаць чаму адміністрацыйныя захады грамадзяніна, для якога бяспека ўласных дзяцей нічога не значыць, невядома.

Яна СВЕТАВА.

СУТЫКНУЛІСЯ АЎТОБУС І «КАМАЗ»

Ранкам на 51-м кіламетры МКАД, як мяркуецца, грузавы аўтамабіль стаў прычынай дарожна-транспартнага здарэння: ён сутыкнуўся з пасажырскім «МАЗам».

У салоне аўтобуса маршрута «ДС «Карбышава» — «ДС «Паўночныя могілкі» ў гэты час знаходзіліся 10 чалавек. Падчас аварыі пацярпеў адзін з іх — 61-гадовы мужчына. Яго шпіталізавалі з чэрапа-мазгавой траўмай лёгкай ступені. А вось 33-гадовы кіроўца грузавога аўтамабіля атрымаў такую ж траўму цяжкай ступені, да таго ж яго давялося даставаць з салона выратавальнікам — пры сутыкненні мужчыну заціснула.

ПАЦЯРПЕЎ АД РАЗРЫВУ БЕНЗАБАКА

У Мінску пры рамонце бензабака грузавага аўтамабіля пацярпеў зваршчык.

Здарэнне адбылося на тэрыторыі прыватнага прадпрыемства па рамонце велікагрузных аўтамабіляў бліжэй да абеда. Мужчына быў траўміраваны падчас правядзення зварачных работ паліўнага бака аб’ёмам 800 літраў. Апошні, зняты з грузавага аўтамабіля, у гэты час разарвала. У выніку 51-гадовы работнік атрымаў чэрапа-мазгавую траўму і пералом правага пляча. У бальніцу мужчыну даставілі ў цяжкім стане.

Сяргей РАСОЛЬКА

■ Сучасны разлік

«Белкарт» можна расплачвацца ў інтэрнэце

Магчымасць аплачваць пакупкі ў інтэрнэце ў трымальнікаў «Белкарт» Беларусбанка з’явілася ў кастрычніку, а першая анлайн-аперацыя па гэтай картцы была здзейснена ў інтэрнэт-краме shop.mts.by, паведамілі ў прэс-службе кампаніі МТС.

Між іншым, залічэнне сродкаў адбываецца без збірання камісіі. Дадатковую бяспеку інтэрнэт-плацяжоў «Белкарт» забяспечвае тэхналогія «Інтэрнэт Пароль Белкарт». Ідэнтыфікацыя трымальніка праводзіцца пры ўводзе рэквізітаў карткі і пароля. Зарэгістраваць яго можна з дапамогай сэрвісаў дыстанцыйнага банкаўскага абслугоўвання «М-банкінг» і «Інтэрнэт-банкінг». Сёння ў абарачэнне ўжо выпушчана звыш 5 мільёнаў картак аплатнай сістэмы «Белкарт». Штомесяц на долю «Белкарт» прыпадае больш за 35% безнаяўных плацяжоў, якія здзяйсняюцца абанентамі ў касах МТС.

Уладзіслаў КУЛЕЦКІ

Ганарымся Вамі, Любоў Мікалаеўна!

Віншuem былога дырэктара клуба прадпрыемства «Дываны Брэста» (1989—2007), а цяпер намесніка старшыні абласнога аддзялення Саюза пісьменнікаў Беларусі Любоў Мікалаеўну Красеўскую з юбілеем. Зычым Вам, шануюна Любоў Мікалаеўна, ураджэнцы вёскі Маісееўка Краснаярскага краю, і ў будучыні гэтак жа актыўна працаваць на карысць яднання беларускага і расійскага народаў, а таксама на карысць актывізацыі літаратурнага працы ў берасцейскім краі, у тым ліку і праз традыцыйныя фестывалі рускай паэзіі ў Брэсце.

Няхай трывалае здароўе, ранейшае імкненне шмат падарожнічаць і ўдзельнічаць у шматлікіх міжнародных конкурсах, а таксама натхненне ніколі не пакідаюць Вас, хай радуюць чытачоў новыя паэтычныя зборнікі. Будзем рады бачыць і слухаць Вас і вашых калег па пры ў нас на прадпрыемстве. Любоў Мікалаеўна, ганарымся Вамі!

Адміністрацыя і камітэт прафсаюза ААТ «Дываны Брэста».

УНП 200303805